

NEDERLANDSE EDITIE

FAIRY TALE RETELLINGS

MOUNTAINS MADE
OF GLASS &
APPLES DIPPED
IN GOLD

SCARLETT ST. CLAIR

Scarlett St. Clair

*Fairytale
retellings*

Vertaling Natasja van Loon en Tonio van Vugt

Uitgeverij Zomer & Keuning

ISBN 9789020562439

ISBN e-book 9789020562446

ISBN audioboeken 9789020562453 en 9789020563719

NUR 334

Copyright Nederlandse vertaling © 2026 Uitgeverij Zomer & Keuning,
Postbus 13288, 3507 LG Utrecht

Copyright © 2025 Scarlett St. Clair

Oorspronkelijk gepubliceerd in het Engels onder de titel *Terror at the Gates*
door Sourcebooks Bloom Books, een imprint van Sourcebooks, Inc., VS. www.sourcebooks.com.

Deze uitgave kwam tot stand dankzij bemiddeling van Sebes Bisseling Kleuver
Literary Agency, Amsterdam.

Vertaling Natasja van Loon en Tonio van Vugt

Omslagontwerp © 2023, 2024, 2025 Sourcebooks en Regina Wamba

Omslagillustratie © Margo Kukhar/Shutterstock, natrot/Adobe Stock, Pierell/
Adobe Stock, roman3d/Adobe Stock, Vera Shestak/Adobe Stock, Nabodin/
Adobe Stock, Alexey Pavluts/Adobe Stock, Marinesea/Shutterstock, Pixelsquid/
Shutterstock, Pelagija/Shutterstock

Omslagontwerp Nederlandse editie Het Omslag Atelier

Landkaart Meri/Ceban Art

www.zomerenkeuning.nl

www.scarlettstclair.com

Alle rechten voorbehouden. Tekst- en datamining zijn niet toegestaan. Niets uit
deze uitgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt door middel
van druk, fotokopie, microfilm, elektronisch, door geluidsopname- of weergave-
apparatuur, of op enige andere wijze, zonder voorafgaande schriftelijke toestem-
ming van de uitgever.

All rights reserved, including those for text and data mining, AI training and
similar technologies. No part of this publication may be reproduced, stored in a
retrieval system or transmitted, in any form or by any means, electronic, mecha-
nical, photocopying, recording or otherwise, without the prior written permis-
sion of the publisher.

Uitgeverij Zomer & Keuning vindt het belangrijk om op milieuvriendelijke en
verantwoorde wijze met natuurlijke bronnen om te gaan. Voor de papieren editie
van deze titel is daarom gebruikgemaakt van papier waarvan zeker is dat de
productie niet tot bosvernietiging heeft geleid.

Omdat het verdomme kan.

Triggerwaarschuwing

Dit boek behandelt onderwerpen als fysieke mishandeling van mensen en dieren, psychische mishandeling, zelfdoding en geweld.

Ben je zelf slachtoffer van huiselijk geweld? Neem dan contact op met Veilig Thuis via 0800-2000 of via www.veiligthuis.nl voor Nederland, en met 1712 of via www.1712.be voor België.

Als jij of iemand die je kent zelfdoding overweegt, neem dan contact op met Stichting 113 voor Nederland. Bel naar 113 of bezoek www.113.nl. Voor België kun je bellen naar 1813 of de website www.zelfmoord1813.be bezoeken.

Ben je slachtoffer van seksueel geweld, neem dan voor Nederland contact op met het Centrum Seksueel Geweld. Dat kan telefonisch via 0800-0188 of via de website www.centrumseksueelgeweld.nl. Voor België kun je contact opnemen met Hulplijn 1712 door te bellen naar 1712 of bezoek de website www.1712.be.

Ben je getuige of slachtoffer (geweest) van kindermisbruik? Neem voor Nederland contact op met Veilig Thuis; dat kan telefonisch via 0800-2000 of via de website www.veiligthuis.nl. Voor België kun je contact opnemen met Hulplijn 1712 – telefonisch via 1712 of bezoek de website www.1712.be.

Lexicon

Deze begrippenlijst dient om inzicht te bieden in de oorsprong van de wezens en entiteiten in *Mountains made of glass* en *Apples dipped in gold*.

Feeks/heks: In sprookjes is een feeks of een heks meestal een oude vrouw. Ze kan kwade bedoelingen hebben, maar ik denk dat ze een meer ambigue rol kan aannemen. Soms vervloekt ze de held of heldin of geeft ze die taken, en moet die het obstakel overwinnen door hun moraliteit te tonen. Ze is gewoonlijk de katalysator voor de verandering die de held/heldin doormaakt, en dat maakt haar tot een heel krachtig verhaalpersonage.

Roodmuts: Een soort kobold. In *Mountains made of glass* worden deze kobolds roodmutsen genoemd omdat ze hun hoofddek-sels doordrenken met het bloed van hun slachtoffers. In andere sprookjes worden ze echter alleen roodmutsen genoemd omdat hun hoofddek-sels rood zijn. Er bestaan varianten op de roodmutsen, afhankelijk van de origine van het sprookje, en ze zijn niet allemaal kwaadaardig.

Spriggan: Een soort fee. Spriggans zijn heel klein en worden meestal aangetrokken door water. Ze zijn behoorlijk opvliegend en kunnen een persoon tot waanzin brengen.

Pixie: Een soort fee. Pixies kunnen huishoudfeeën zijn en worden soms als ondeugend omschreven. Ze houden iemand graag voor de gek.

Brounie: Brounies worden omschreven als geesten, vaak van een overleden familielid. Ze worden soms geclassificeerd onder de feeën of de kabouters, en dat is waarom ik ze gebruik in deze hervertellingen. Meestal zijn ze mannelijk, maar een paar zijn vrouwelijk, en er wordt gezegd dat ze huishoudelijke taken verrichten.

Magische Spiegel: Een referentie aan het verhaal van Sneeuwwitje. Er wordt beweerd dat het sprookje is gebaseerd op een bestaande persoon, Maria Sophia Margaretha Catharina von Erthal, die in de buurt woonde van een regio waar glas werd geproduceerd. De overlevering wil dat de spiegels van zo'n 'buitengewone kwaliteit' waren, gemaakt van zulk uitstekend glas, dat de mensen zeiden dat de spiegels "altijd de waarheid vertelden."

Elf: Een soort fae. Ik heb twee typen elfen gebruikt in deze verhalen: in feite 'mensachtige' elfen en 'fee-achtige' elfen, kleine elfen dus. In folklore kom je ze beide tegen, afhankelijk van de origine. Ik heb de wezens in de kledingkast elfen genoemd als een referentie aan *De elfen*, een sprookje over een straatarme schoenmaker die bij het schoenmaken wordt geholpen door kleine elfen.

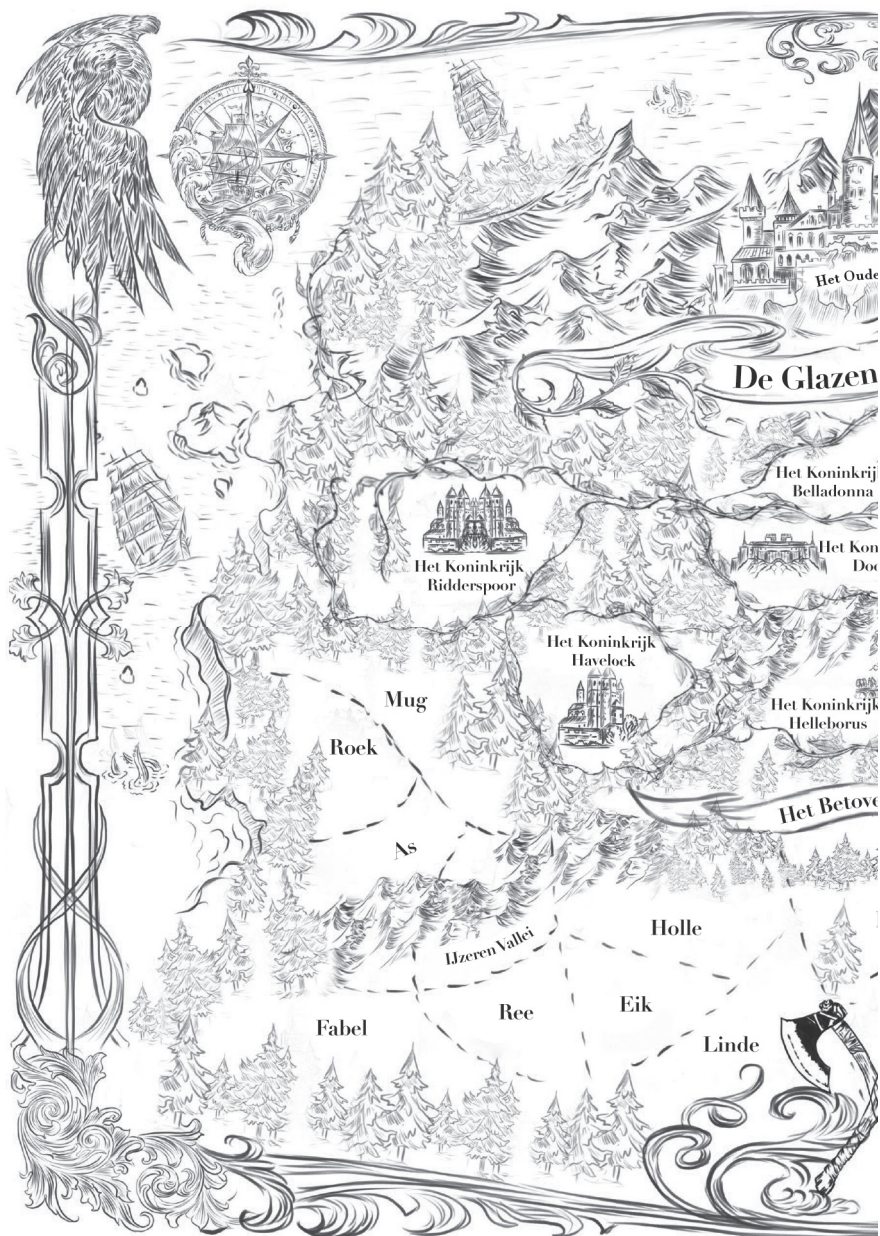
Selkie: De selkie is afkomstig uit Ierse mythen en legenden. Hun ware vorm is die van een zeehond, maar op het vasteland kunnen ze hun huid afwerpen en mens worden. Wanneer ze hun zeehonden huid niet hebben, kunnen ze niet terug naar zee.

Faun: Een half menselijk, half geitachtig wezen. Het zijn meer natuurgeesten, in het bijzonder in referentie tot de Griekse mythologie. In deze hervertellingen beschouw ik ze als een soort fae.

Sprookjesland: Een verwijzing naar de Ierse sprookjes van W.B. Yeats waarin hij refereert aan het land van de feeën als Sprookjesland. In *Mountains made of glass* worden alle landen die worden bewoond door fae beschouwd als Sprookjesland.

De Glazen Bergen: De Glazen Bergen nemen verschillende rollen aan in sprookjes over de hele wereld. Er groeien bomen met gouden appels, ze zijn een toevluchtsoord of dienen als een obstakel voor de held om te overwinnen zodat hij de prinses kan krijgen (meestal dan). In de sprookjes van Grimm duiken ze op in *De ijzeren kachel*, *De zeven raven*, *De raaf*, *De trommelaar* en *De oude Ringrang*.

Het Betoverde Woud: In sprookjes is het Betoverde Woud een symbool van verandering en transformatie.

*Mountains made of
glass*

De zeven broers en hun zeven koninkrijken

De zevende, Casamir: het koninkrijk Doorn

De derde, Lore: het koninkrijk Belladonna

De eerste, Silas: het koninkrijk Havelock

De zesde, Eero: het koninkrijk Digitalis

De vierde, Talon: het koninkrijk Helleborus

De tweede, Cardic: het koninkrijk Ridderspoor

De vijfde, Sephtis: het koninkrijk Willowin

HOOFDSTUK 1

De pad in de waterput

GESELA

De gans hing met zijn poten vastgebonden aan een tak en bloedde leeg in een emmer. Elke natte plons bloed deed me ineenkrimpen, het geluid onontkoombaar, zelfs terwijl ik houthakte om mijn haard te voeden voor de opkomende storm. De lucht was afgekoeld in de paar minuten dat ik buiten was, en toch waren mijn voorhoofd en lichaam nat van het zweet.

Ik had het warm en het bloed droop, en de slag van mijn bijl klonk als bliksem in de vallei waar ik woonde, tegenover het Beto-verde Woud. Ik kon haar blik voelen, een duister en kwaadaardig iets, maar ik was ermee bekend. Ik was onder haar ogen opgegroeid. Ze was getuige geweest van mijn geboorte, de dood van mijn moeder en vader, en de moord op mijn zus.

Vader zei altijd dat het bos magisch was, maar daar geloofde ik niet in. In feite geloofde ik niet eens dat het bos betoverd was. Ze leefde, net zo echt en bewust als de fae die er woonden. Het waren de fae die magisch waren, en ze waren net zo kwaadaardig als het bos.

Mijn spieren verstijfden, mijn kaak verkrampde, mijn gedachten tolden van flitsen van in rood badende herinneringen terwijl het bloed bleef druppelen.

Drup.

Een flits van witte huid die is bespat met bloed.

Drup.

Haar als gesponnen goud dat rood is geworden.

Drup.

Een pijl begraven in een vrouwenborst.

Maar niet zomaar een vrouw – mijn zus.

Winter.

Mijn borstkas deed pijn, hol door elk verlies.

Mijn moeder was de eerste die stierf, vlak na mijn geboorte. Daarna was mijn zus aan de beurt, en mijn vader volgde kort daarop, ziek van verdriet. Ik was niet genoeg geweest om hem te redden, om hem hier op deze aarde te houden, en hoewel het bos hen niet allemaal eigenhandig had weggenomen, hield ik haar wel verantwoordelijk.

Ik hield haar verantwoordelijk voor mijn pijn.

Een diepe kreun deed de grond onder mijn voeten trillen, en ik pauzeerde even. Ik liet mijn bijl zakken en zocht in het donkere bos naar de bron van het geluid. Het bos leek dichterbij te kruipen, de bosschage waar mijn huis verscholen lag werd met de dag kleiner en kleiner. Weldra zou haar kwaad ons allen opslokken.

Ik griste de emmer onder de gans weg en slingerde de inhoud in het bos. Een dieprode lijn kleurde de met bladeren bedekte grond donker.

‘Heb je nog niet genoeg bloed gehad?’ siste ik terwijl mijn ingewanden trilden van woede, maar het bos hulde zich in stilte na mijn offer, en ik voelde me uitgeput.

‘Gesela?’

Ik verstarde bij het horen van Elsie’s zachte stem en wachtte tot de druk in mijn ogen was afgenomen voor ik haar aankeek, terwijl ik de harde brok in mijn keel wegslikte. Ik zou haar een vriendin

hebben genoemd, maar dat was vóór mijn zus was weggenomen door het bos, want toen zij er niet meer was, liet iedereen me in de steek. Een deel van mij kon Elsie niets kwalijk nemen. Ik wist dat ze was gedwongen om afstand te nemen, eerst door haar ouders en toen door de dorpelingen die elke maand bij elkaar kwamen. Ze geloofden dat ik was vervloekt om iedereen van wie ik hield te verliezen, en ik was er niet zo zeker van dat ze het bij het verkeerde eind hadden.

Elsie was bleek, op haar rozerode wangen na. Door haar teint leken haar ogen donkerder, bijna stormachtig. Haar haar was losgeraakt uit haar knot en vormde een piekerige krans om haar hoofd.

‘Wat is er, Elsie?’

Haar ogen waren wijd, net als die van mijn zus bij haar dood. Iets had haar bang gemaakt. Misschien was ik het wel geweest.

‘De waterput is opgedroogd,’ zei ze met hese stem. Ze likte haar gebarsten lippen.

‘Wat kan ik daaraan doen?’ vroeg ik, hoewel haar woorden een diep gevoel van angst in mijn maag teweegbrachten.

Ze pauzeerde even en zei toen zachtjes: ‘Het is jouw beurt, Gesela.’

Ik hoorde de woorden, maar negeerde ze en boog voorover om mijn bijl op te rapen. Ik wist wat ze bedoelde, een uitleg was niet nodig. Het was mijn beurt om de gevolgen te dragen van de vervloeking van ons dorp Elk.

Sinds ik een kind was, ging Elk gebukt onder een vloek der vloeken. Niemand was het erover eens hoe of waarom de vloek begon. Sommigen gaven de schuld aan een koopman die een belofte aan een heks had gebroken. Sommigen zeiden dat het een kleermaker was. Anderen zeiden dat het een meid was, en een enkeling legde de schuld bij de fae en een misgelopen overeenkomst.

Wat de oorzaak ook was, er werd altijd een inwoner van Elk gekozen om een eind te maken aan elke vloek – sommige zo simpel als een geval van pijnlijke zweren, andere zo verwoestend als een oogst die wordt geruïneerd door sprinkhanen. Er werd gezegd dat de selectie willekeurig was, maar iedereen wist wel beter. De burgemeester van Elk gebruikte de vloeken om het dorp te ontdoen van hen die hij niet waardig achtte, want uiteindelijk kon geen dorpeling een vloek verbreken zonder gevolgen.

Zoals mijn zus.

Ik liet mijn bijl neerkomen en spleet het hout met zoveel geweld, dat het lemmet het blok eronder kliefde.

‘Ik gebruik de put niet,’ zei ik. ‘Ik heb er zelf een.’

‘Er is niets aan te doen, Gesela,’ zei Elsie.

‘Maar het is niet eerlijk,’ zei ik terwijl ik haar aankeek.

Haar ogen schoten naar rechts. Ik verstijfde, draaide me om en zag dat de inwoners van Elk zich achter me hadden verzameld als een rij bleke geesten, op Sheriff Roland na, die aan het hoofd stond. Hij droeg een fraai uniform, blauw als de lentelucht, en zijn haar was zo goudblond als de zon, krullend als wilde wijnranken.

De vrouwen van Elk noemden hem knap. Ze vonden de kuiltjes in zijn wangen leuk en het feit dat hij tanden had.

‘Gesela,’ zei hij toen hij naderbij kwam. ‘De waterput is opgedroogd.’

‘Ik gebruik de put niet,’ herhaalde ik.

Met een gelaten uitdrukking op zijn gezicht antwoordde hij: ‘Er is niets aan te doen.’

Mijn keel was kurkdroog. Ik was me er heel goed van bewust hoe Elsie en Roland zich rond mij hadden opgesteld, Elsie in mijn rug, Roland schuin voor me. Geen ontsnapping mogelijk. Zelfs als ik dat had gewild, was de enige uitweg het bos achter me, en onder het bladerdak door rennen betekende het uit vrije wil omarmen van de dood.

Ik zou ook dood moeten willen, dacht ik. Het was niet alsof ik nog iets had om voor te leven, en toch gunde ik het bos de voldoening van mijn beenderen niet.

Ik nam mijn schort in mijn handen om mijn zweterige palmen te drogen, toen Roland opzijstapte terwijl hij mijn blik vasthield. Elsie drukte haar hand tegen mijn onderrug. Ik haatte de aanraking en bewoog me ervan weg. Nadat ik Roland was gepasseerd, liepen hij en Elsie me achterna en leidden me in de richting van de dorpelingen, die zo onbeweeglijk als een hek stonden.

Ik kende ze allemaal, en hun geheimen, maar dat had ik ze nooit gezegd omdat ze ook de mijne kenden.

Niemand sprak, maar toen ik dichterbij kwam bewogen de inwoners van Elk – sommige naar voren, sommige naar opzij, sommige naar achteren, en sloten me in.

Roland en Elsie bleven dicht bij me. Het voelde alsof mijn hart in mijn hele lichaam bonsde. Ik dacht aan de andere vloeken die waren verbroken. Ze waren allemaal zo verschillend. Eén dorpeling had door het Betoverde Woud gedwaald en een bloem geplukt uit de tuin van een heks. Ze vervloekte hem en veranderde hem in een beer. Uit wanhoop keerde hij terug naar Elk en werd gedood met een pijl in zijn oog. Pas na zijn dood kwamen we erachter wie hij was. De volgende ochtend viel een zwerm mussen de jager aan die de beer had gedood en pikte zijn ogen uit.

Er was ook een boom waar ooit gouden appels aan groeiden, maar na verloop van tijd bracht hij niet langer het begeerde fruit op. Op een dag liep een jonge man het dorp binnen en zei dat er een muis aan zijn wortels knaagde. Hij beweerde dat als we de muis zouden doden, de vruchten weer zouden gedijen, dus doodde de vorige burgemeester de muis en het fruit keerde terug. De burgemeester plukte een appel, beet erin en werd zo verteerd door honger dat hij zichzelf dood at.

Niemand anders raakte de vruchten van de boom nog aan, noch de burgemeester die stierf onder zijn takken.

Het liep nooit goed af, zoveel wist ik wel. Waartegenover ik ook mocht komen te staan, het zou zonder twijfel mijn dood worden.

De dorpelingen stroomden het dorpscentrum binnen als geesten. Ze hielden me binnen in hun spookachtige kring rondom de put, die blootgesteld was aan de hemel en slechts bestond uit een koude, ronde rand die diep in de grond verdween. Ik kwam dichterbij en keek naar beneden, de bodem was zo droog als as.

Roland stond naast me, te dichtbij, te warm.

‘Wie ga je opofferen als iedereen die jij haat dood is?’ vroeg ik terwijl ik hem aankeek.

‘Ik haat je niet,’ zei Roland. Zijn ogen daalden en glinsterden schaamteloos toen hij naar mijn borsten staarde. ‘Integendeel.’

Mijn maag keerde zich om van afkeer.

Ik had Roland mijn hele leven gekend, net zoals ik iedereen in Elk had gekend. Hij was de zoon van een rijke koopman. Dat geld had hem status bezorgd onder de dorpelingen en hem aan de zijde van de burgemeester geplaatst, wat hem macht gaf over elke vrouw op wie hij zijn oog liet vallen en ervoor zorgde dat hij nooit met een vervloeking te maken kreeg.

Mijn eigen tegenslag had Roland nooit afgeschrikt. Hij had vaak aangeboden om ‘me te helpen’ zolang ik hem maar zou neuken.

‘Je bent walgelijk.’

‘O, Gesela, doe nou niet alsof je mijn aandacht verafschuwt.’

‘Dat doe ik wel,’ zei ik. ‘Ik zeg het je net.’

Rolands gezicht werd harder, maar hij kwam dichterbij, en het kostte me al mijn zelfbeheersing om hem niet weg te duwen. Ik haatte zijn geur van nat hooi en leer.

‘Ik zou kunnen zorgen dat dit overgaat. Geef me je woord.’

‘Welk woord?’ vroeg ik hem tussen mijn tanden door.

‘Zeg dat je met me trouwt.’

Ik duwde hem.

Niet dat hij het zélf meende. Roland had vele vrouwen aanzoeken gedaan onder het voorwendsel dat hij hen zou redden, waarna hij hen later belachelijk maakte omdat ze hadden geloofd dat het hem ernst was.

Als iemand een vloek op dit land was, dan was het Roland Richter wel.

‘Dat is meer dan één woord, idioot,’ beet ik hem toe. ‘Maar ik zal je er één geven – nooit!’

Roland klemde zijn tanden op elkaar en duwde me in de richting van de put.

‘Dan zul je deze vloek onder ogen moeten zien.’

Ik struikelde en ving mezelf op tegen de rand van de put. Mijn handen drukten tegen de slijmerige stenen terwijl ik de eindeloze diepte beneden me zag.

‘De feeks in het bos zegt dat er een pad in de put zit. Dood hem en we zullen weer water hebben.’

‘En zei de feeks ook wat er met mij zal gebeuren?’

‘Ik gaf je een uitweg en je weigerde.’

‘Je gaf me geen uitweg,’ snauwde ik. ‘Je bood me alleen een andere vloek aan.’

‘Denk je dat met mij trouwen gelijkstaat aan wat het bos zou doen?’

‘Ja,’ siste ik. ‘Ik zou het misschien overwegen als ik je ook maar een beetje aantrekkelijk vond, maar ik zou moeten kotsen zodra jouw pik mijn lichaam binnenkwam.’

Roland werd razend. Ik wist dat hij tot geweld in staat was. Dat was zonder meer in zijn ogen te lezen.

Hij duwde me, en toen mijn knieën de achterkant van de put raakten, struikelde ik over de rand en viel. De lucht was koud in mijn rug, en ik raakte de bodem met een harde klap. Daar lag ik, bewegingloos en verbijsterd, knipperend naar het felle licht dat

door de ronde opening boven naar binnen stroomde. Het leek zo ver weg, hoewel mijn val snel was geweest.

Elsie was de eerste die naar beneden keek en toen ze mij zag, sloeg ze haar hand voor haar mond en verdween. Toen kwam Roland, die in de put spuugde.

‘Elfentrut,’ siste hij.

Ik kromp ineen van dat woord, dat net zo pijnlijk was als mijn val.

Toen waren ze weg.

Ik kreunde en probeerde overeind te komen, maar mijn rug deed zeer en elke ademhaling was pijnlijk. Een schelle trilklink bezorgde me een schok die een pijscheut door mijn ruggengraat zond. Ik draaide me om en zag een grote, gezwollen pad die me aankeek, met ronde ogen die gloeiden als lampen in het donker.

Ik betreurde het dat ik de pad niet had gedood tijdens mijn val. Dan zou het tenminste een ongeluk zijn geweest.

‘Dit is allemaal jouw schuld,’ zei ik.

De pad antwoordde met een krijs voordat hij opsprong.

Ik gilte omdat ik dacht hij me wilde bespringen, maar ik zag dat hij landde op een stuk steen dat uit de wand van de put stak.

Ik ging langzaam rechtop zitten en kreunde toen de pijn in mijn rug mijn longen beknelde. De pad krijste opnieuw, zijn keel borrelde. Ik overwoog om hem te doden en keek naar mijn voeten, op zoek naar een losse steen waarmee ik hem misschien kon verpletteren, hoewel die gedachte me een golf van misselijkheid bezorgde. Ik mocht dan wel geiten slachten om ze te eten, maar een pad was iets anders. Deze pad was anders. Hij was net zo goed het slachtoffer van deze vloek als ik.

Er galmde nogmaals een harde krijs door de kleine ruimte, en ik kromp ineen.

Toen ik weer naar de pad keek, was hij verder langs de muur omhooggeklommen en bleef wachten op een andere steen.

‘Probeer je aan me te ontsnappen?’ vroeg ik.

Bij wijze van antwoord draaide hij zich om, zijn zwemvliezen stevig op het rotsachtige oppervlak, en sprong naar een andere richel. Toen hij grip had, draaide hij zich naar me om en liet opnieuw een schrille gil horen. Ik kromp ineen bij het geluid dat me omringde, en mijn spieren spanden zich aan.

Ik vroeg me ineens af of deze pad me wellicht uit de put probeerde te helpen.

Ik kwam dichterbij en plaatste mijn voet op een van de stenen, terwijl ik er twee boven mijn hoofd beetpakte. Mijn hart ging tekeer toen ik naar voet- en handsteunen zocht, en ik greep wanhopig naar de slijmerige stenen voor houvast. Het strekken deed pijn aan mijn zij en benam me de adem, maar ik slaagde erin mezelf op te trekken. Terwijl ik dat deed, ging de pad verder en vond hij een nieuwe richel. Ik volgde behoedzaam, met ijskoude vingers en trillende benen, en pijnlijke steken schoten langs mijn ruggengraat.

Hoe hoger ik klom, hoe steviger ik me vasthield aan de stenen uit angst om weer te vallen. Het weer was verslechterd sinds ik in de put was, en hagel teisterde mijn gezicht.

De pad bereikte de top eerder dan ik en draaide zich om, om me aan te staren met zijn grote gele ogen voor hij uit het zicht huppelde. Ik was niet ver achter hem. Ik greep de rand van de waterput met gevoelloze vingers en slaagde erin over de rand te kijken. Het dorpscentrum was verlaten, waarschijnlijk omdat de storm al was gearriveerd.

Ik was opgelucht, bang als ik was dat als Roland me uit de put zag klimmen, hij me er weer in zou duwen.

Ik liet mijn buik even rusten op de stenen rand voordat ik me op de ijzige grond liet glijden. Zo lag ik daar, stil en onbeweeglijk, terwijl mijn lichaam verging van de pijn. Afwezig vroeg ik me af welke lichaamsdelen waren gebroken. Ik had op zijn minst ernstige kneuzingen.

De pad wachtte geduldig vlakbij, en toen ik naar de bleke grijze hemel keek, vroeg ik me af of er iemand naar me keek vanuit de warmte van zijn huis. Zouden ze het Roland vertellen? Was hij ervan uitgegaan dat ik dood was?

Een inmiddels bekend gekwaak trok mijn aandacht en ik liet mijn hoofd in de richting van het geluid vallen. Ik zag hoe de pad naar de richel van de put hupte.

‘Nee!’

Ik kwam op mijn knieën en dwong mezelf overeind. Ik snelde naar de pad en slaagde erin zijn poot vast te pakken toen hij op het punt stond terug te springen in het donkere gat waar we zojuist uit waren gekomen.

Ik wierp de pad met een grote boog over me heen en hij landde op zijn rug op het modderige plein achter me. Alsof hij geen pijn voelde, kwam hij overeind en ging op de put af.

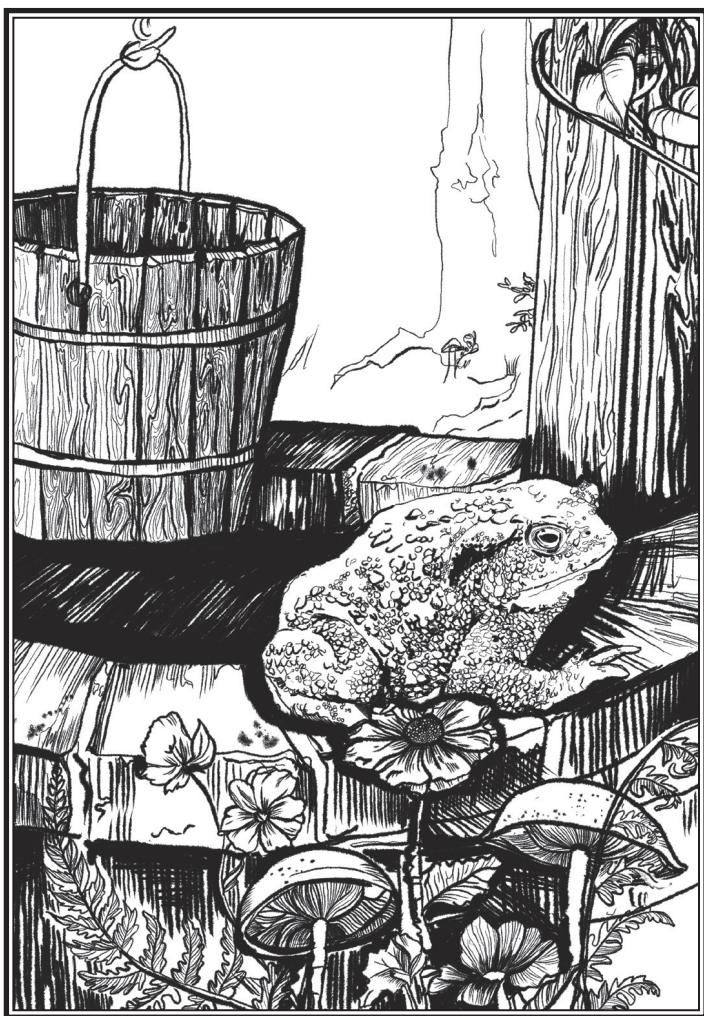
‘Ik probeer je te redden, klootviool,’ siste ik tussen mijn tanden door, en ik probeerde hem weer beet te grijpen. Zijn lijf was glibberig, waardoor hij niet makkelijk was te houden terwijl hij tussen mijn vingers wriemelde. ‘Als het moet, zet ik je in een kooi!’

Liever dat dan hem doden.

De pad slaakte een schelle kreet precies op het moment dat mijn voet een stuk bevroren grond raakte. Ik viel weer op mijn rug. Ik had nauwelijks tijd om de pijn te registreren, omdat de pad vrij was en weer naar de put sprong.

Een plotselinge aanval van frustratie spoorde me aan, en ik zakte op mijn knieën om ernaartoe te kruipen, maar hij was me één huppel voor. Ik probeerde op te staan, maar de grond was te glad en ik viel hard neer op mijn knieën.

Ik klemde mijn tanden op elkaar en trok een grimas toen ik me over de grond bewoog en met mijn handpalm op een scherpe steen sloeg. Het kon me niets eens iets schelen dat het pijn deed. Mijn vingers kromden zich eromheen. Hij was zwaarder dan ik

dacht, groter ook, en op het moment dat de pad terugkeerde naar de put, greep ik hem beet, trok hem naar de grond en liet de steen op zijn kop neerkomen.

Er volgde een zware stilte die op mijn oren drukte en mijn lichaam vulde met een vreemd soort shock toen ik naar de levenloze pad keek, zijn poten nog steeds stuiptrekkend. Ik haalde de steen niet weg omdat ik niet onder ogen wilde komen wat ik had gedaan.

Hij hield maar niet op. Waarom hield hij maar niet op?

Maar ik kende het antwoord.

Hij was vervloekt. We waren allemaal vervloekt.

Ik moest overgeven, en door de zure stank bleef mijn maag zich omdraaien, zelfs toen ik mijn schort afdeed en ik de pad en de steen in de stof wikkelde. Ik kwam overeind en strompelde naar huis. De gans die ik eerder had geslacht was weg, vermoedelijk meegenomen door wolven.

Het kon me allemaal niets schelen.

Ik pakte mijn bijl, die nog steeds in het blok zat waar ik hem had achtergelaten, en liep naar de rand van het Betoverde Woud, waar ik in de harde grond hakte en hoopjes aarde opzijschraapte tot ik een kuil had die diep genoeg was voor de pad. Toen ik zijn stoffelijk overschot eenmaal met aarde had bedekt, zat ik daar op mijn knieën en liet de hagel op mijn lichaam neerkomen. Het herinnerde me eraan dat ik kon voelen.

Na een tijdje kwam ik overeind en ging ik ondanks de kou naar de regenton bij mijn huis, brak de ijslaag die zich bovenin had gevormd en nam de pan die ik erin bewaarde, overgoot mezelf met water en waste mijn gezicht en armen.

Ik nam de bijl mee naar binnen en legde hem op het tafeltje naast mijn bed alvorens ik de haard aanmaakte. Ik ontdeed me van mijn doorweekte kleren en trok mijn nachthemd aan voor ik in bed kroop.

Mijn hoofd bonkte en mijn lichaam deed pijn terwijl ik in foetushouding ging liggen, rillend tot ik uiteindelijk opwarmde onder de dekens.

Ik vroeg me af of ik kon sterven in mijn slaap.

Ik hoopte het.

Want ik wist dat me iets ergers te wachten stond.

ER WAREN EENS ZEVEN BROERS...

MOUNTAINS MADE OF GLASS

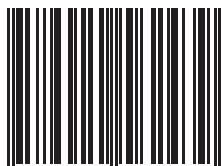
Gesela woont al haar hele leven in het vervloekte dorpje Elk. Wanneer de put van het dorp opdroogt, is het aan Gesela om de vloek op te heffen door de pad die op de bodem leeft te doden. Maar de pad blijkt een elfenprins te zijn en zijn vijf broers zinnen op wraak. Ze verbannen Gesela naar het kasteel van hun zevende broer, die 'het beest' wordt genoemd. Hij doet haar een onverwacht aanbod: als ze binnen zeven dagen zijn echte naam kan raden, geeft hij haar haar vrijheid terug. Maar er zit een addertje onder het gras...

APPLES DIPPED IN GOLD

Als Samara door een knappe prins ten huwelijk wordt gevraagd, ziet ze dit als dé kans op vrijheid – ver weg van haar gewelddadige broers. Maar op weg naar haar nieuwe thuis wordt haar koets overvallen en wordt Samara ontvoerd door Lore, de kwaadaardige elfenprins van het koninkrijk Belladonna. Ze denkt dat hij haar wil straffen voor alle misdaden tegen de elfen, maar wat ze niet weet, is dat Lore al zeven lange jaren naar haar verlangt en dat ze als een gif door zijn bloed stroomt.

Z&K

www.zomerenkeuning.nl

9 789020 562439

NUR 334